

25

Prä 3. num. 4,

1771, 4

5

B. C. D.

DISSERTATIO PHILOSOPHICA

DE

JURIBUS NEUTRALIUM
IN BELLO,

QUAM,

CONSENTIENTE AMPLISS. FACULT. PHILOSOPHICA
IN REGIA ACADEMIA GRYPHISWALDENS,

p 457.

PRÆSIDE

VIRO CELEBERRIMO ATQUE AMPLISSIMO

DN. Mag. JOH. CHRISTOPHORO
MUHRBECK,

MORAL. PROFESS. REGIO ET ORDINARIO,

AD

OBTINENDOS SUMMOS IN PHILOSOPHIA
HONORES

DIE XI. MART. A. O. R. MDCCLXXI.

L. H. Q. A. M. S.

PUBLICÆ VENTILANDAM SISTIT

ANDREAS CH. RUBIN

SMOLANDIA - SUECUS.

GRYPHISWALDIE

LITTERIS A. F. RÖSE

REG. ACAD. TYPOGR.

VIRO GENEROSISSIMO
DOMINO
CAROLO FRIDERICO FEIF,

Ad Rem Nauticam Capiteo Commendatori
fortissimo,

Regii ensiferi Ordinis Equiti splendidissimo,

FAUTORI SUMMO,

Hocce specimen academicum, cum votis omnigenæ felicita-
tis, omni, qua decet, animi veneratione, offerre, seque in
posterum favori tradere debuit, voluit

TANTI NOMINIS

Cultor devotissimus
ANDREAS RUBIN.

VIRIS

ADMODUM REVERENDIS ATQUE PRÆCLARISSIMIS,
DN. Mag. DAVIDI STAHL,
Ecclesiarum, quæ Deo in Vernamo, Våxtorp & Tännö colliguntur,
Pastori meritissimo, & Territorii Ösboensis Præposito
adcuratissimo.

NEC NON

DN. Mag. OLAVO UNNERO,
Pastori in Refseled & Annerstorp fidelissimo,
Avunculo suavissimo.

VIRO PRÆNOBILISSIMO ATQUE PRÆSTANTISSIMO
DOMINO JONAE SIGGREEN,
Ad Rem Nauticam locum tenenti strenuissimo,
PATRONO OPTIMO.

VIRO SPECTATISSIMO ATQUE MERITISSIMO,
DOMINO DANIELI UNNERO,
Vestigalis maritimi Carolicoronensis Inspectori adcuratissimo,
Avunculo amantissimo.

Vobis FAUTORIBUS atque PATRONIS, omni, qua par est,
animi submissione atque observantiæ cultu ad urnam usque colendis,
hancce Dissertatiunculam, ob multa in se collata beneficia, gratissi-
mam testaturus mentem, in sui ulteriorem commendationem humil-
lime dat, dicat, dedicat

VESTRORUM NOMINUM

Cultor observantissimus
ANDREAS RUBIN.

PARENTIBUS INDULGENTISSIMIS,
VIRO

PLURIMUM REVERENDO ATQUE PRÆCLARISSIMO
DN. SVENONI LUNDELIO,
Comministro in Vernamo, Våxtorp & Tännö Vigilantissimo,
PATRI OPTIMO,

nec non

ULRICAE natæ UNNERAE,
MATRI SUAVISSIMÆ.

Præcipua ac singularis VESTRA in me benevolentia, cura atque reliqua PATERNI VESTRI amoris documenta, quorum unum jam alterum in dies excipere solet, suadent jubentque, ut hæcæ Pægellas, qualescunque sint, VOBIS debita observantia atque animo offeram gratissimo: Spero fore, ut hæcæ miti ac serena fronte accipiat. Deus VOBIS (majora enim sunt beneficia, quam ut mortales compensare queant) illa ista mihi præstita rependat abundantissime. Pro VESTRO perenni flore & incolumitate, preces ad DEUM ter Optimum terque Maximum fundere calidissimas nunquam intermittam

INDULGENTISSIMORUM PARENTUM

Filius obedientissimus

ANDREAS RUBIN.

Gentes in suo de juribus eorum, qui inter bellantes *me-
dii* sunt, iudicio non sibi constare, docet historia. Id
quod haud miramur; Præterquam enim quod belli-
gerantes plerumque propriæ rei studio adeo capti sint, ut in
caussis alienis penitus fere cæcutiant, nemo ignorat, inter ar-
ma sæpius obmutescere leges. Potius autem dissensum demi-
ramur philosophorum, ex quibus saniora expectare fas est ju-
dicia. Doler vero nobis, si verum esset, quod eo iniquitatis
humanæ atque perversitatis progrediantur gentes nostris etiam
diebus dimicantes, ut respublicas, quæ neutrius esse partis nul-
loque modo se bello immiscere cupiunt, non tantum ad neu-
tralitatem deferendam adigere, verum etiam vario modo eo-
rundem jura coercere studeant. Non quidem unicum, sed
plura nobis exempla porrigunt nuncii nostri publici. Ast hi
relata & non semper vera referunt. Hæc tamen, hanc mate-
riam curatius pensitandi, benignam nobis præbuerunt ansam.

§. 1.

Quoniam Jus Gentium *originarium*, *internum* s. *necessarium* nihil aliud est, quam jus naturæ ad integras gentes applicatum: Et gentes tanquam personæ singulares sui juris & liberæ in statu naturali spectari possunt: Hæ autem personæ singulares eadem jura naturalia atque obligationes habent, & omne imperium inæqualitatem obligationum juriumque ponit; (per L. Jur. Nat.) consequens est, gentem in gentem nullum sibi arrogare debere imperium.

NOT. Si vel cum *Illustri Wolfio* Civitatem illam maximam, cujus membra omnes in universum gentes sunt, admitteremus, & hinc imperium quoddam gentium in singulas, ad mutuum adiutorium in se, statuque suo perficiendo & ad commune bonum conjunctis viribus promovendum tendens, libenter concederemus, tamen inde non sequitur, gentem in gentem jure sibi imperium arrogare posse; Hæc enim civitas maxima procul dubio & ex hypothesi status quidam popularis, adeoque imperium istud universis gentibus reservatum esset, unde claret, imperium, quod penes universos tantum est, non in unam quandam gentem, vel plures collatum esse posse.

§. 2.

Finis, propter quem homines sui juris sese consociaverint, civitates, cœtusve perfectos formaverint, eos ad sufficientiam vitæ suæ, tranquillitatem & securitatem omni honesto, quo fieri potest, modo conciliandam, obligat; Tanquam officium itaque cujuscunque gentis indubium salutare potest, ut pro virili, honeste tamen, eo laboret, ut ea, quæ ad vitæ necessitatem, commoditatem atque jucunditatem requirantur, sibi sedulo comparet & ut a metu tam externæ vis, quam omnium generis injuriarum vacua sit. (per L. J. publ. Univ.)

§. 3.

Cum gentes tanquam personæ singulares in statu naturali viventes spectari possint; (§. 1.) Hæ autem personæ ad mutuum amorem & benevolentiam, nec non ad actiones suas ita dirigendas, ut omni, quo fieri potest, modo etiam aliorum homi-

hominum felicitatem promoveant, obligentur; (per L. J. N.) non dubitari potest, quin gentes, ad eundem amorem erga se invicem & benevolentiam, finemque civitatum aliarum promovendum, obligatæ sint.

NOT. *Vel nobis non moneantibus, constat, heic sermonem tantum de obligatione imperfecta esse, & hinc gentes, quæ hoc officium omitunt, licet peccent, tamen neminem externe s. stricte lædere, adeoque ad præstationem ejusmodi officii non cogi posse.*

§. 4.

Princeps & rector civitatis, ad finem ejus (§. 2.) promovendum perfectum jus habet. (per L. J. publ. Univ.) Jus itaque perfectum ad omnia media honesta ei est; Gens ergo, quæ alteram impedit, quominus hunc finem s. sufficientiam vitæ tranquillitatem & securitatem obtineat, eam stricte lædit.

§. 5.

Via decidendi inter gentes litigia est vel *amicabilis* s. *amica* vel *bellica*. Propositum certandi pro alio certante, *favor* vel *studium partium* est. Hoc, sc. *studium partium*, monstrari potest, vel ope ratiociniorum, h. e. logice, vel per vim appertam, h. e. bellice. *Studium partium* prioris generis *dianoëticum* s. *discursivum*, posterius vero *bellicum* appellari potest. *Dianoëticum* illud, vel recedit a via *amicabili*, vel non, & hinc l. *hostile* l. minus evadit. *Non hostile* interdum *simplex* dicitur & nunquam cum convicio conjunctum est: *hostile* qualificatum est, qui convicium, quod injuria est, admixtum. *Favor* autem *partium bellicus* ad societatem cum uno bellantium ineundam tendit, & hinc inimicitiam s. *hostilitatem* semper involvit.

NOT. *Studium partium plerumque in sensu malo sumitur. Hunc autem esse sensum ejus strictissimum, arbitramur. Datur enim etiam studium quoddam partium, quod justum salutare potest, quatenus illud bonitate & justitia causæ unice nititur; Unde laxior vocabuli acceptio haud incongrua videtur, eum casus dentur, ubi ex amore veri & justipolephian, vel sine omni commodorum turpi consecratione.*

§. 6.

§. 6.

Vacui a favore & studio partium vel certamine disceptantium se immiscere nolentes, *medii* sunt, & quia neutri certantium parti adhæreant, *neutrales* vocantur, ipseque status eorum, qui *medii* sunt, vel nullam disceptantium partem sequuntur, *neutralitas* communiter appellatur. Quoniam autem favor partium vel dianoëticus, vel bellicus esse potest, (§. 5.) *neutralitas* vel *dianoëtica*, quæ *indifferentia* iudicii dici potest, vel *bellica* est. Illa omne suspendit iudicium de causa controversa ejusque iustitia. Hæc ad bellantes, quæ tales, h. e. non quæ argumentis disceptantes, sed vi hostili certantes, refertur. Ergo, licet quis indifferentiam iudicii non observat, tamen ei *neutralitas* bellica tribui potest, & a studio partium discursivo ad favorem earundem bellicum non rite concluditur.

§. 7.

Hisce principiis concessis, & quis non concederet? jura & obligationes gentium, quæ *mediæ* sunt s. *neutrales* esse cupiunt, evoluta non erit difficile. 1.) Sequi credimus, quod cuique genti, nullo nimirum obstante pacto, licitum sit, ut in bello sit *media*, neminemve sua stricte lædat *neutralitate*. Cum enim gens alterius non subsit imperio (§. 1.) ipsi de suis disponendi actionibus competit jus, adeoque ejus relictum est iudicio, utrum *neutralis* esse velit, vel minus. Qui autem suo utitur jure, nemini injuriam facit. Ergo gens *neutralitatem* arripiens, nullo obstante pacto, neminem externe lædit.

NOT. Adest quidem interdum obligatio quædam interna, ad opem & auxilium ei ferendum, quem immerito opprimere studet injustus bellicus. (§. 3.) Omisso autem ejusmodi obligationis nullam infert læsionem stricte sic dictam (§. 3. not.). Quamquam igitur *neutralitas* non semper interne licita est, tamen sub hypothesi in sphaera allata nunquam externe illicita est.

§. 8.

Quoniam gens *neutralitatem* arripiens, nullo obstante pacto, neminem stricte lædit, (§. 7.) & nunquam hæc *neutralitas* externe illicita est. (ibid. Not.) Prætereaque ad officia imper-

perfecta nemo cogi potest, (§. 3. not.) plus quam in aprico est, gentem neque alteram ad suis adhærentibus, f. neutralitatem deserendum, neque ad omnem favorem partium (§. 5.) intermittendum jure cogere posse.

NOT. Si gens vel ad unguem, ex altera parte omnia commoda & quæ hoc in casu officia humanitatis requirant, & ex altera omnia infortunia & incommoda in eam redundantia, nec non læsionem internam, nisi altera, vel neutralitatem arripiat, vel eandem omittat, demonstrare valeret; Altera autem hisce persuasionibus fortissimisque motivis non movetur, suæ relinquenda est sorti, & neque amor, benevolentia, studiumque, verum commodum alterius promovendi, neque læsio interna dat jus cogendi; Nec enim beneficia homini sui juris obtrudenda sunt, sed, vi libertatis naturalis, ejus stat judicio, quid facere vel ferre recuset, & nulli rationem, quatenus a nullo dependet, reddere tenetur, cur hoc potius quam aliud facere malit, vel cur potius mediis, quam alterutri adherere parti, esse velit.

En! itaque, quanta læsio obversetur, quantaque injuria, cum gens proprio solummodo dubia commoda alteram, ad neutralitatem deserendam, cui forte maxime est salutaris, cogere studet. Hoc est more prædonum, spreto etiam innocentissimi interitu, lucrum, sui que conservationem, querere.

§. 9.

2.) Gens proba, veræque gloriæ amans, in bello media est, vel quia non constat, penes quamnam partem justitia belli sit, vel quia prudentia, statusque præfens conditio atque salus, ut maneat neutralis, exposcit. Si illud, suum suspendit judicium & ab omni studio partium tam dianoëtico quam bellico (§§. 5. 6.) vacua est: Si hoc, non necessum est, ut se ab omni favore partium dianoëtico abstineat. Studium enim partium discursivum, quod simplex est, minime gentium hostile est. (§. 5.) Quin immo, adest ad hoc indicandum obligatio quædam interna, si nempe fieri potest, ut alterutra pars belligerans operatiociniorum & demonstratæ injustitiæ causæ a bello abstineat. (§. 3.) Aperte igitur errant, qui, ut neutrales ab omni de justitia, vel injustitia causæ, judicio abstinere debeant, sibi persuadent.

b

NOT.

NOT. 1. Distinguitur autem non immerito hic favor partium simplex dianoëticus a qualificato illo, cui injuria certe admixta est. (§. 5.) & nunquam donec duret neutralitas bellica, admittendus. Judicium nempe decisivum uni vel utrique bellantium obtrusum apertam infert læsionem & imperium gentis in gentem redolet. (§. 1.)

NOT. 2. Cum studium illud partium discursivum, non hostile & qualificatum, sed simplex & amicabile ei, qui medius est in bello, licitum sit, quæri potest, an id, quod de justitia vel injustitia belli sentiat, suave judicium & ratiocinia, publici juris facere & divulgare debet?

Id quod omnino negandum est. Hoc enim facile in injuriam abit, & gens de justitia suæ causæ, cui suam veram alligatam esse gloriam credit, convicta, licet revera in culpa versetur, (cæci enim in propria causâ plerumque sumus) non potest non ejusmodi judicia publica, tanquam læsiones apertas, & crimen læsæ neutralitatis, detestari.

NOT. 3. Sed quid in hoc commate decet privatam? Vel cæco apparet, ei majus non competere posse jus, quam integræ genti. Et erratum, licet se certo quodam respectu legislatoribus maxime illius civitatis (§. 7. not.) adnumerare possit, licet suum studium, suaque opera orbi literario præferim dicit, & licet in posterum, in gloriam virtutis ac dedecus vitii facta gentium & crimina principum alta voce prædicare fas sit, nunquam tamen sibi licitum esse credat, in casu speciali, vel adhuc durante gentium lite, cujus decisio armis dudum oblata est, sua de justitia causæ belli ratiocinia divulgare. Potest quidem facta injusta in genere vividis pingere coloribus, sine tamen omni ad statum præsentem applicatione. Privati in hoc puncto improvidi, quamvis studio maxime laudabili justitiæ commoti essent, jure ad poenas evocantur. Ne sutor ultra crepidam! rite monetur. Et quis te judicem constitui? jure quaritur.

§. 10.

3. Si gens ante bellum, nemineque de inimicitiiis jam observantibus cogitante, pacto de certo & determinato numero militum vel aliis subsidiis in quocunque casu, quo poscuntur, præstandis, se obstrinxerit, salva neutralitate bellica huic pacto stare & debet & potest. Pacta enim sancte servanda sunt.

(per

(per L. J. N.) Ergo id præstando, quod alteri vi pacti ante bellum initi debet, alterum non lædit, & quidem neque interne, neque externe. Ergo in hac præstatione & solutione debiti necessario non sequitur propositum certandi pro alterutra jam certantium parte, vel animus societatem, quæ inimicitiam & hostilitatem involveret cum una l. altera parte bellantium in casu jam existente & præfenti bello ineundi; Ergo studium partium bellicum exinde non sequitur. (§. 5.) Cum autem hic favor partium bellicus bellicam solummodo tollat neutralitatem; (§. 6.) nulli dubitamus, quin salva manere possit neutralitas bellica, licet in casu allato gens suo stet pacto; Unde haud exiguum esse videtur injuriam, si gens eam ob causam a neutralitate alteram refrenare studeat, vel ob servatum pactum ei jura status mediū denegari.

NOT. Casus est possibilis, ut gens utrique belligerantium foedere de subsidiis l. copiis auxiliaribus mittendis obstricta sit. Quid faciendum, quidve justum? Anne, si æquale est, quos spondiderit, in ejus positum est potestate, neutri stipulata subsidia mittere, quia, si mitteret, idem esset, ac altera manu dare, & altera tollere? vel, anne, in casu, quo inæquale est, licitum esset, ut, facta subtractione, residuum tantum præstaret? Affirmando quidem respondent magnè quidam nostri avi philosophi. Tamen nullum nobis superest dubium, quin contraria arripienda sit sententia; Per se quidem constat, hoc sine injuria, vi consensus utriusque bellantis, fieri posse; Sed, dissentiente uno vel altero, de facto & proprio quasi metu ita disponere, injuria foret, & medio illicitum. Non enim cuique bellanti perinde esse potest, quod sub illa conditione subsidia stipulata non præstentur. Cui, e. g. centum millia militum sunt, facile decem millia, qui in subsidium mitterentur, spernit, modo hostis ejus, cui forte vix dimidium est, & cui eam ob rationem maxime necessaria sunt, hæc auxiliis etiam careat. Illi enim in præfenti superflua forsitan sunt, non autem huic belli tradendis cum utroque pactum sit, facile fieri potest, ut alter lubenter de suo cedat jure, quia hæc arces in præfenti ei exiguæ sunt utilitati, id quod autem respectu alterius varias ob rationes non superlocum

locum obtinet. Absque consensu itaque utriusque belligerantis ne minimum quidem, qua sua præstanda, immutare potest neutralis.

§. II.

4.) Genti, quæ neutralium partium est omnia jura ad finem nempe civitatis suæ obtinendum necessaria (§. 2.), quæ ei extra bellum sunt, in bello competunt; nisi particulare quoddam fœdus neutralitatis obstet. Ejus enim respectu nullum est bellum, sed utriusque belligerantium amicus est. (§. 6.) Ergo, nisi præcedat læsio, non ut inimicus respicienda est; Ergo uterque bellans ei concedere debet eadem jura, quæ tempore pacis amico negari nequeunt, nisi eam in ejus juribus & obligationibus turbare, h. e. lædere, velit. Porro hostis quidem suo hosti varia, durante bello, mala infringere jure potest; media autem, quibus simul amicus & innocens non minus ac ipse hostis punitur & destruitur, semper illicita sunt. (per L. J. N.) Justitia denique unicuique jus suum tribui jubet, & hæc obligatio tenet etiam gentes. (§. 1.) Utilitas sicuti in privatis, ita etiam in gentibus nullam facit exceptionem. Utilitas unius non delere potest & suffocare jus alterius. Si sumatur, quod tamen sine manifesta injustitia sumi nequit, licitum esse in casu, quo nostra interest, jura alterius intra arctiores coercere cancellos, propterea quod nostra quædam utilitas id requirere videatur, omnis generis injustitiæ late fores panduntur, ac omni juris reverentiæ valedicetur. Si igitur gens in bello *media* finem civitatis suæ sine libero exercitio commerciorum & quidem vel cum uno vel cum utroque belligerantium, minime promovere possit, ad quem tamen promovendum cuique principi perfectum est jus (§. 4.) & quælibet gens obligata est; (§. 2.) claro, ut nobis videtur, clarius est, quod hæc commercia non minus in bello quam extra bellum neutrali licita sint, si vel merces, arma, tormenta, annona, pulvis pyrius, e. c. essent; Pone enim gentem cujus exportatio primaria in ejusmodi mercibus consisteret, & cui itaque altissima infringere vulnere, si harum venditio prohiberetur, nonne in neutralem valde foret injurium, hoc ejus commercium destruere

fruere & hinc multa millia hominum, qui hostes non sunt, nec ullo modo studium partium bellicum, vel *animam, partem adversam juvandi, fovent*, non tantum bonis, sed etiam ipsa forsitan sustentatione vitæ privare? In ejusmodi casibus amicis sane & innocens plus sæpius sustineret, patiretur & puniretur, quam ipse hostis acerbis. Sed dicis, te non impedire, quominus cum aliis, quibuscunque voluerit, suam exerceat mercaturam, eumque tantum ab hoc commercio cum hoste tuo refrenare, quia, donec illum liberum fit, tibi hostem tuum coactu admodum evadet difficile, vel forsitan impossibile. Rite autem respondetur: Quo jure postulas, ut tibi licitum sit, hostem tuum vi dampni, maximi que detrimenti amici, innocentis s. neutralis cogere? Si sub alia conditione eum cogere, injuriarum ulcisci, ac reparationem damni accipere nequis, in presenti tua impotentia atque imbecillitate de hisce cogitare non debes. Ast credere videris, quod, alterius uti digitis, fas sit, cum tibi forceps, qua ferrum educas, deest, nullus præterea de eo cogitans, quod satius sit, damnum pati, quam dare. De tuo quidem corio luditur, nisi vincas; Sed quid inde? Idem valet, procul dubio de altero? Et nonne etiam justitia tuæ causæ dubia esse potest? Forsitan injustius te quam alterum perdere foret? Et ulterius. Quo jure de studio partium, de illicito adjutorio, de injuria quereris? cum nec tibi easdem merces, idemque adjumentum neutralis negat. Verbo: Sine jactura amici, poena innocentis & summa in neutralem injuria commercium ejus coerceri nequitur.

Sin autem fœdus quoddam speciale neutralitatis adest, quo sese obstrinxit, quod partem adversam nullo modo, adeoque neque directe neque indirecte juvare velit, mutatur sponte scena, & neutralis parti belligerantium alteri nec annonam, nec arma, nec subsidia, nec auxilia, nec alia, quæ in bello usum saltem habent, aut quocunque modo adjumento esse possunt, suppeditare, nec quicquam facere debet, quod quocunque modo fœderato suo obesse possit. At enim vero cum hoc non ex natura neutralitatis in se spectatæ, sed ex speciali illo fœdere fluit, constat, immota utique stare, quæ supra monstravimus.

NOT. 1. *Gentes plerasque antiquiores contrariam fovisse sententiam, satis superque docent, ut alios taceam, Polybius L. 1. Livius L. 38. Cap. 27. 28. Plutarchus in vita Pompeji, Demetrii & Bruti, Agathia L. 3. Procopius L. 1. Gothicorum. Populi Europaei autem nostris diebus florentes toties fere in hoc puncto mutarunt sententiam, quoties propriae rei commodum id poposcerit. In primis ANGLI & BATAVI hujus iniquitatis rei sunt. Cum enim ipsi in bello fuerunt medii, semper liberum commercium acerrime defenderunt; bello autem inimixti mercaturam neutralium quovis modo coercere studuerunt. Cujus veritatis exempla haud rara sunt. Quaedam notatu digna tradunt Thuanus in Historia anni 1589, Camdenus in Annal. Angl. & Hibern. 1576, 1589, 1591, 1597, 1598. Rehdanus in Historia Batavica anno 1597. vid. Grotius de J. B. & P. Lib. III. c. 1. 5.*

NOT. 2. *Hugo Grotius, vir quovis titulo magnus, ejus vestigiis omnes fere philosophi in hoc puncto insistere nobis videntur, pro libero quidem commercio, loco supra citato, pugnat; Excipit tamen non tantum omnes merces, quae sub nomine armaturae bellicae venire possunt, verum etiam annonam & quicquid ullo titulo hosti auxilio esse possit. Quod si juris mei executionem, ait, rerum subvectio impedierit, idque scire potuerit, quid advexerit, ut si oppidum obsessum tenebam, si portus clausos, & jam deditio & pax expectabatur, tenebitur mihi ille de damno culpa dato, ut qui debitorem carceri exemit, aut fugam ejus in meam fraudem instruxit, &c. Argumentum autem hoc, ex casu quodam speciali similitudine valde claudicante petitur, parum stringere, quilibet intelligit. Id quod etiam dudum sentivit & in dissertatione de Jure belli in amicos monstravit illustris COECCJUS, quem confutare & Grotium defendere studuit AD. FRID. GLASEYUS in Op. Recht der Vernunft, Lib. 6. §. 19. seqq. Re ipsa tamen convenit cum Grotio. Et nos, freti veritatibus mox demonstratis, sine formidine oppositi statuere audemus, utrumque & Coecejum & Glaseyus, argumentis seduceantibus Grotiano haud fortioribus, humani quid haec in causa pati. Argumenta etiam eorum in medium proferre, haud quidem ab instituto nostro alienum esset, sed studio prolixitatem vitantes haec & alia H. D. Opponentibus linguimus, contenti, si rem*

directe, uti est, monstrare valuerimus.

TANTUM.

CLARISSIME
DOMINE CANDIDATE,

AMICE IN FAUCIS DILECTE.

Virtus, quippe mihi inde usque a teneris venustissimis depicta coloribus, uti semper amabilis visa est ac veneratione digna, ut eam amore non potuerim non prosequi tenerrimo: ita etiam illos, in quibus dilectissimum huncce situm deprehendi thesaurum socio amplecterer amore, quadam quali coactus sui necessitate. Quid mirum igitur, si Te, Amice integerrime, tot ornatum virtutibus, ab eo usque tempore, quo mihi primum Tecum versandi fuerit copia, impensius quin amarem, impettare a me nequiverim. Sed nec hoc unicuique, collata mihi a Te haud pauca beneficia, amorisque erga me Tui documenta haud vulgaria, acertius adhuc multo fecere hocce amoris vinculum, ut nullo non die mei erga Te animi testificandi, gratique declarandi studii subministrari mihi occasionem exoptaverim commodam; Id quod tamen in hunc usque diem, me licet maxime invito, in vanum abiit; donec tandem jamjam, ad summos in Philosophia obtinendos honores dum ultimum adgrederis laborem, anam hancce publice, quæ diu optavi, significandi, arripere mihi licuit. Gratulor itaque insignes, quas natura Tibi concessit, ingenii dotes: Gratulor de egregiis, quos fecisti in Disciplinis eruditis, progressibus: Gratulor denique Lauream Tibi, confecto tam bene curriculo Tuo Academico, brevi cessuram. De cetero, cedant Tibi, voveo, ex voto omnia: Redeas, precor, in Patriam felix, præmiaque ibi virtutibus Tuis ac meritis digna, reportes uberrima, pulcherrima.

PETER NORDSTEDT.

HONORATISSIMO NEC NON CLARISSIMO
DOMINO CANDIDATO
ANDRÆ CHR. RUBIN,

EGREGIÆ HUIUS DISSERTATIONIS
AUCTORI.

*F*ura decet belli iusto servare tenore,
Neutrarum quavis veniant sub nomine gentes:
Belligerantes ne externis lædantur inique
A populis; Rem belle doces nos, suavis amice!
Ordine tam pulchro, ut qui perlegit hæc pagellas
Inveniet fieri plus sat desiderioque.
Gratulor hinc merito studiorum culmina quare &
Semper honos nomenque Tuum laudesque manebunt.

Adscripsit tui amantissimus
CAROL. PET. WIEBE,
Opponens.

VD
18

ULB Halle 3
005 372 003

Pr. 3. num. 4,
1771, 4

B. C. D.

TIO PHILOSOPHICA
DE
**NEUTRALIUM
BELLO,**

QVAM,

PLISS. FACULT. PHILOSOPHICA
DEMIA GRYPHISWALDENSI,

RÆSIDE

PRIMO ATQUE AMPLISSIMO

**H. CHRISTOPHORO
VHRBECK,**

ESS. REGIO ET ORDINARIO,

AD

MMOS IN PHILOSOPHIA
HONORES

MT. A. O. R. MDCCLXXI.

L. Q. A. M. S.

ENTILANDAM SISTIT

S CH. RUBIN

LANDIA - SUECUS.

YPHISWALDIE

IS A. F. RÖSE

G. ACAD. TYPOGR.

